

Decksels!

Daphne Deckers

Decksels!

TIRION

Dit boek is gepubliceerd door
Tirion Uitgevers BV
Postbus 309
3740 AH Baarn

Omslagontwerp: Hans Britsemmer
Omslagfoto: Nick van Ormondt
Haar en make-up omslagfoto: Elles Nijkamp voor Shiseido

ISBN 90.4390.780.4
NUR 401

© 2005 Tirion Uitgevers BV, Baarn

De columns in deze bundel zijn eerder verschenen in *TV-Weekeinde*, de zaterdagbijlage van *De Telegraaf*.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, photocopy, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

Inhoud

Hulplijnen	9
Misser	11
Lekker	13
Wonder	15
Kamelenknieën	17
Slachtofferhulp	19
Lovebird	21
Tim	23
Loser	25
Hip	27
Sportief	29
Pizzapunt	31
Taboe	33
Volwassen	35
Oud worden	37
Goed nieuws	39
Ons geluk	41
Mannencreche	43
Olifantenslip	45
Onderbouw	47
Valse kip	49
Oude knar	51
Eerlijk gestolen	53
Fossiel	55

Roem	57
Pakkertje	59
Bedreigde diersoort	61
Luizenleven	63
Naturel	65
Vuile was	67
Vakantieleed	69
Roofbouw	71
Oudejaarsavond	73
Peperkoekenhuisje	75
Tsunami	77
Geit	79
Pesten	81
Geografie	83
Relatief	85
Maagzuur	87
Held	89
Blackout	91
Oerdrift	93
Bang	95
Elektrostress	97
Sprookje	99
Files	101
Poetsvrouw	103
Stoelgang	105
Beffe	107
Wonderpil	109
Marsjage	111
Standwerker	113
Schoolreisje	115
Droge seks	117
Bekhek	119

Spwaakgebwek	121
Herken de homo	123
Meisjesachtig	125
Wimbledon	127
Helderziend	129
Terreur	131
Zatlappen	133
Fietsrennen	135
Zwaar geschut	137
Pro Bono	139
Spinazie	141

Hulplijnen

Toen ik gisteren mijn kinderen naar school bracht, stak er weer eens een telelens uit een auto. Een van de roddelbladen heeft nu dus een reeks foto's van mij met de kinderen (die daar overigens helemáál niet om hebben gevraagd, maar dat schijnt niemand te interesseren), dus laat ik eens pro-actief met de redactie meedenken. Wat dachten ze van: 'Daphne Alleen – Nu Dan Toch Scheiding?!' Een scheiding doet het altijd goed. Want als er niet gescheiden blijkt te worden, voer je de week erna gewoon De Verzoening op. Een tweede optie zou kunnen zijn: 'Daphne Ernstige Depressie!' Ik heb tenslotte al met méér depressies te maken gehad dan Piet Paulusma en ik droeg gisteren ook nog eens zwarte kleding, dus dat is kat in 't bakkie. Daarnaast ben ik 's ochtends om half negen nog niet helemaal uitgedrukt, dus het zou mij niet verbazen als ik binnenkort word opgevoerd als De Plooi van het Gooi. Ja, het bekende Nederlandschap is van een ongekennde allure. Het enige wat echt nuttig is aan dat hele bekend-zijn, is dat je de kans krijgt om daadwerkelijk iets te betekenen voor een goed doel.

'Het is niet beledigend bedoeld hoor...', en dan weet je dat je wel degelijk beledigd gaat worden

Dus toen ik werd gevraagd om voor 'mijn' Nationaal Fonds Kinderhulp mee te spelen in *Heartbeat VIPS* heb ik dat meteen gedaan. *Heartbeat* is een kennisquiz waarbij je je eigen hulplijnen mag bel len en je heel veel geld kunt verdienen door je hartslag laag te houden. De uitdrukking 'telefonische hulplijn' wordt overigens steeds meer een *contradictio in terminis*. Want als je érgens niet geholpen wordt, dan is het wel aan de telefoon. Toen ik laatst een telefoon-

nummer probeerde op te vragen bij 118, werd ik het bos in gestuurd door die vreselijke stemcomputer. ‘Wat is de woonplaats?’ Amsterdam. ‘Is de woonplaats Assen?’ Nee, Amsterdam. ‘Het antwoord wordt niet herkend. U moet antwoorden met “Ja, dat klopt” of met “Nee, dat klopt niet”. Is de woonplaats Assen?’ Nee, dat klopt niet. ‘Wat is de woonplaats?’ Amsterdam. ‘Is de woonplaats Arcen?’ Néé, dat klopt niet! Hallooo – ik wil een méns aan de telefoon! ‘Wat is de woonplaats?’ AM-STER-DAM! ‘Is de woonplaats Assen?’ Aargh! Uit pure frustratie heb ik de telefoon erop gegooid. Dan maar geen informatie.

Maar goed, ik had het over *Heartbeat*. Daar bel je gelukkig niet met een robotmokkel, maar met je eigen achterban. Het woord kennisquiz kun je dan ook letterlijk nemen, want ik heb ál mijn vrienden en kennissen ingeschakeld om mij door de vragen heen te slepen. Of ik ook daadwerkelijk iets gewonnen heb voor mijn Fonds? Dat mag ik nog niet vertellen, want de bewuste aflevering moet nog uitgezonden worden. Maar één ding kan ik wel alvast verklappen: ik ben járen ouder geworden van de stress. Blijkbaar is me dat ook aan te zien. Toen ik laatst ergens mijn boeken zat te signeren, kwam er een vrouw naar me toe. ‘Mag ik wat tegen je zeggen?’ vroeg ze. Natuurlijk mag dat. ‘Het is niet beledigend bedoeld hoor...’, begon ze – en dan wéét je dat je wel degelijk beledigd gaat worden. ‘Als ik jou vergelijk met de foto’s die bij je columns staan, dan heb je wel een ouwe kop gekregen.’ De Plooi van het Gooi – dus tóch!

Misser

Vorige week schreef ik dat er een roddelfotograaf bij me voor de deur had gestaan en dat ik me afvroeg wat ze nu weer zouden verzinnen: scheiding, depressie of de Plooi van het Gooi? Het werd uiteindelijk: 'Soapster Zwanger van Daphnes Grote Liefde!' Ik zag het blaadje liggen bij de benzinepomp en dacht: tjonge, die Richard heeft na zijn pensionering duidelijk wat meer vrije tijd! Maar het ging helemaal niet over Richard. Mijn Grote Liefde bleek mijn ex-vriend Mark Vanderloo te zijn, waar ik tien jaar geleden een relatie mee had. Hij is nu gelukkig met de bijzonder sympathieke Robine van de Meer; iets waar ik huilend van wakker schijn te liggen. Zo hoor je nog eens wat. Vreemd genoeg schoot mijn Sterrenbeurs-aandeel pardoes met een paar punten omhoog. Want ja – ik heb het gehaald: een Sterrenbeurs-notering! Bij de 25 hoogstgenoteerden nog wel. Hoe is het mogelijk? Dit stelt de directie van de Firma Deckers voor een heel nieuw probleem: hoe blijf ik zo hoog in die lijst staan? Want de prijzen liegen er niet om.

Wat dacht je van een lederen zitcombinatie van Neckermann? Wél nog even 799 eurootjes bijleggen, maar toch. Ik heb dan ook meteen 350 aandelen DADE 'gekocht'. Iemand moet het toch doen? Anders kelder ik zó dat spel weer uit. Toen ik mezelf aan het kopen was, bleef het blokje 'Nieuws!' naast mijn naam al zo akelig leeg. Mijn meest recente wapenfeit op het gebied van film en televisie is dan ook dat ik met mijn kinderen naar de zondagmiddagvoorstelling van *Knorretjes Grote Film* ben geweest. Dat is pas echte

Ik heb een bloedhekel aan die lijzige Winnie de Poeh en zijn neurotische vriendjes

moederliefde, want ik heb een bloedhekel aan die lijzige Winnie de Poeh en zijn neurotische vriendjes uit het Bunderbos. Teigetje is een ongelooflijke zenuwpees, Konijn een eersteklas zeurneus, Knorretje heeft een dijk van een minderwaardigheidscomplex en Iejaar kan wel een peppilletje gebruiken – of een schop onder zijn kont. Mijn hemel, wat duurt een uur dan lang. Zeker als je ook nog hoort: ‘Mamaaa, mijn popcorn is gevallen!’, ‘Mamaaa, Alec zit me te schoppen!’ en het onovertroffen: ‘Mamaaa, ik moet plassuh!’

Mijn persoonlijke dieptepunt van Knorretjes film was Mama Kanga die haar zoontje Roe in de wastobbe deed en daarbij zong dat koken, poetsen en zorgen ‘de missie van haar leven’ was. ‘Mamaaa,’ tetterde Emma door de bioscoop, ‘wat is de misser van haar leven?’ Dát leg ik je later nog wel eens uit. Volgende keer stuur ik Richard weer mee, want na *Teigetjes Eerste Film* en *Knorretjes Grote Film* is het wachten op *Iejaar Gaat Door* of nog erger: *Teigetjes Twééde Film*. Maar Richard is meer een doe-vader dan een filmzitter. Zo is hij de laatste tijd volop met Alec aan het tennissen. Helaas tennist onze driejarige peuter een beetje in de stijl van Andy Roddick. Hij blijft op één plek staan en retourneert zo hard mogelijk, waarbij (anders dan bij Roddick) de richting niet heel erg belangrijk is. Dus toen ze laatst weer eens aan de gang waren, moest Richard duiken, springen, rennen en achterwaartse backhands slaan om tot een rally te komen. ‘Alec, je bent fantastisch!’ moedigde Richard hem aan. ‘Ja,’ zei de kleine opdonder, ‘alleen jammer dat papa niet zo fantastisch is.’

Lekker

'Mama,' vroeg Emma gisteren, 'heeft de Kerstman ook een zak?' Eh... anatomisch gezien wel natuurlijk. Maar daar ben ik verder niet op ingegaan, want anders krijg ik weer zo'n brief onder aan mijn column waarin ik word beticht van 'onderbuikmarketing'. Emma wilde alleen maar even polsen of de Kerstman hetzelfde lik-op-stukbeleid voert als Sinterklaas. Richard is van Tsjechische afkomst en daar brengt de Kerstman de cadeautjes rond, dus ieder jaar hebben wij ook op kerstavond een paar pakjes onder de boom. Emma en Alec komen nu echter op een leeftijd waarop ze willen weten wat die Kerstman nu eigenlijk voor 'n CAO heeft:

werkt hij ook 's nachts, net als Sinterklaas? Eén witte schimmel op het dak is al moeilijk te verkopen aan kinderen, maar zo'n hele

'Snot opeten – dát vindt Sinneklaas niet goed, hè mama?'

arrenslee met zes van die rendieren? Ga d'r maar aan staan, als ouder. Voor het tv-programma *Reisgids Xpedition* ben ik eens naar Finland geweest, waar ik niet alleen mijn rendierrijbewijs heb gehaald, maar ook 'de enige echte' Kerstman heb bezocht.

Hij woont in Rovaniemi in een blokhutachtig postkantoor, met een tiental elfjes die de internationale post beantwoorden. In het overvolle postvakje 'Nederland' stonden talloze leuke brieven. Op een envelop had een kind geschreven: 'Aan: Sinterklaas/Spanje of: Kerstman/Noordpool'. Aangezien de Sint geen postadres heeft en de Kerstman wel, wordt dit soort brieven naar het hoge Noorden doorgestuurd. Probeer het maar eens. Je schrijft gewoon een brief aan: 'De Kerstman, Rovaniemi, Finland' en je krijgt op officieel briefpapier antwoord. En tóch heb ik meer met Sinterklaas. Al die Santa

Clausen zijn uiteindelijk niets anders dan een afgeleide van ónze Sint-Nicolaas. Maar ja, de Sint is allang weer weg en daarmee ook de morele discussies van mijn kinderen op de achterbank. Zo waren Emma en Alec het erover eens dat Sinterklaas lelijke woorden gebruiken erger vond dan in je neus peuteren. Even was het stil. En toen zei Alec wijs: 'Maar snot opeten – dát vindt Sinneklaas niet goed, hè mama?' Nee schat, griezelde ik. 'Dan kun je het beter aan de stoel afvegen', voegde Alec er tevreden aan toe.

Kinderen kunnen verrassend eerlijk zijn – vooral op de verkeerde momenten. Tijdens een van mijn signeersessies had een vader tamelijk lang met zijn zoontje in de rij moeten staan. Toen ze eindelijk aan de beurt waren en ik iets voor zijn vrouw in mijn boekje had geschreven, bekeek het jongetje mijn krabbel en zei: 'Hebben we dáár nou zo lang op gewacht? Wat een lelijk handschrift heeft die mevrouw, zeg!' De vader probeerde nog iets van: 'Ik vind het wel mooi, hoor', maar zelf zat ik meer met dat 'mevrouw'. Ik ben een hele leeftijdscategorie opgeschoven. Het stond ook al in *de Volkskrant*. En als het in *de Volkskrant* staat, zo weten wij, dan is het waar. Jan Kuitenbrouwer schreef in zijn column dat ik bij een première Hugh Grant 'lekker' had genoemd. Daarmee wilde ik leuk meedoen met de stoere jonge meiden, maar het modewoord 'lekker' paste niet meer bij mij. Ik was namelijk een 'bijna iets ouder wordende vrouw' en had derhalve 'aantrekkelijk' moeten zeggen. Jan heeft gelijk. Volgend jaar gaat metéén mijn Sinterklaas-repertoire op de schop: 'Wie zoet is krijgt aantrekkelijks, wie stout is de roe.'